

— Вай хжнзжрѣ-ерифѣ? Зѣби се! Видишѣ ли? каза Емексизѣтъ и истегли ятаганя си. Очитѣ му се нащѣлнихѣ съ крѣвъ.

— Прѣбийте ме, азѣ не оставамѣ дѣтето си само! продума воденчарятѣ покорно, но съ рѣшителенѣ видѣ.

Емексизѣтъ станѣ правѣ.

— Топаль-Хасанѣ, истласкай това куче на вѣнѣ — да не мѣрсѣ ножа си.

Кущиятѣ се спусна вѣзѣ воденчаря, блѣснѣ го и струполи го при вратата. Послѣ го зарита съ крака за да го истика на вѣнѣ. Воденчарятѣ се исправи и стрѣмително влѣзе на вѣтрѣ, като викаше:

— Милость! Милость!

Марийка се разбуди отѣ глѣчката и уплашена станѣ. Когато видѣ голия ножѣ у Емексиза тя исписнѣ и се затече при тейка си.

— Аманѣ! Смилете се агаларѣ! викаше злополучния баща, като прѣгрѣщаше за главата дѣщеря си.

По единѣ знакѣ на Емексизѣтъ, силниятѣ Топаль Хасанѣ се хвѣрли отзадѣ на воденчаря, като тигѣрѣ, хванѣ му рѣцѣтѣ и ги изви.

— Така, Топаль-Хасанѣ, дай да го вѣржемѣ той старѣ воденчарски плѣхѣ; като иска нека да остане тукѣ за да глѣда сеирѣ... на такѣвъ будала тѣй се пада... Той ще стои вѣрзанѣ и когато дадемѣ огнѣ на воденицата та да поглѣдаме и ние сеирѣ.

И двамата разбойници, безѣ да обрѣщатѣ внимание на виковетѣ му, блѣснахѣ воденчаря до единѣ стѣлцѣ и зехѣ да го привѣрзватѣ съ вѣже.

Воденичарятѣ обезумѣлъ отѣ страхѣ при мислѣта какво го очакваха сега да види, ревѣше като